

Arrest

nr. 235 038 van 10 april 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 december 2019 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 mei 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 29 oktober 2019 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter¹ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.05.2019 werd ingediend door:

Naam: O. (..)

Voorname(n): R. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1980

Geboorteplaats: Ain Zohra

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te / verklaart te verblijven te: (..)

om volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 21.05.2019 nogmaals gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde B. J. (..), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie’.

Overwegende dat betrokkenen zijn gehuwd te Marokko op 28/06/2011 met volmacht. Betrokkene was niet aanwezig bij de voltrekking van het huwelijk . Hij werd vertegenwoordigd door de heer A. D. (..), krachtens een volmacht., en dit omwille van professionele bezigheden in Nederland, zo blijkt uit de volmacht.

Overwegende dat volgens artikel 17 van het Marokkaanse Familiewetboek het huwelijk wordt gesloten in de aanwezigheid van beide partijen. Er kan te dien einde echter een mandaat worden gegeven, met toelating van de familierechter die belast is met het huwelijk, volgens de door de wet bepaalde voorwaarden. Er moeten onder meer bijzondere omstandigheden bestaan die de lastgever beletten om het huwelijk persoonlijk te sluiten.

Overwegende dat op 15/12/2016 het dossier door de cel schijnrelaties te Antwerpen werd overgemaakt naar het parket inzake een onderzoek schijnhuwelijk;

Overwegende dat er uit informatie, ons overgemaakt via mail op 12/01/2017 door de verbindingssambtenaar voor Nederland, is gebleken dat betrokkene in Nederland als ongewenst op het grondgebied stond geseind sedert 2007 wegens een veroordeling door de rechtbank te Rotterdam van 18 maanden onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Betrokkene zou aldaar verscheiden malen in vreemdelingendetentie zijn geplaatst (2003, 2004, 2007, 2010 en 2013, maar is nooit gerepatrieerd kunnen worden;

Overwegende dat betrokkene illegaal in Nederland verbleef en dus aldaar niet legaal kon tewerkgesteld zijn, belette geen enkele professionele verplichting hem dus om naar Marokko te gaan en persoonlijk bij de huwelijksvoltrekking aanwezig te zijn;

Overwegende dat op 22/08/2017 het parket van Antwerpen een negatief advies heeft gegeven betreffende de erkenning van het huwelijk voltrokken in Marokko en dat op 17/09/2017 de ambtenaar van de burgerlijke stand dit advies volgde en op 17/09/2017 het huwelijk in België weigerde te erkennen; Overwegende dat in dit advies staat: “Het gebruik van de volmacht was bijgevolg gebaseerd op leugenachtige verklaringen en enkel ingegeven door de wil om illegaal in Nederland te kunnen blijven en de vrees om, indien hij naar Marokko zou reizen, hij later niet zou kunnen terugkeren, rekening houdend met de onwettigheid van zijn verblijf. In die omstandigheden moet de geldigheid van de volmacht die valse bijzondere omstandigheden inroept en die werd toegekend om een onwettigheid te dekken, in vraag worden gesteld. De door het Marokkaans recht voorgeschreven vormvereisten werden immers niet in acht genomen. Het huwelijk kan bijgevolg niet erkend worden in België”. Verder blijkt uit het advies dat betrokkenen leugenachtige en tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd.

Overwegende dat het in Marokko afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht was om een duurzame levensgemeenschap te stichten en moet het aangaan van een schijnrelatie als misbruik worden beschouwd;

In die zin kan er geen verblijfsrecht worden toegekend en kan er niet toe besloten worden dat betrokkenen een deugdelijk bewezen duurzame relatie hebben. Het feit dat uit de voorgelegde

documenten bij de aanvraag blijkt dat uit het uittreksel uit de basisregistratie personen dd. 07/03/2016 opgemaakt te Rotterdam betrokkenen als gehuwd staat geregistreerd, doet hieraan geen afbreuk. Artikel 22 en 27 van de Wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht is hier aan de orde. Wat de verdere bewijzen betreffen die zijn aangebracht bij de aanvraag op de relatie te beoordelen, deze hebben allen betrekking op het huwelijk, nl. foto's van het vrijgezellenfeest, van de verloving, van de trouw, facturen waarop beide namen staan vermeld van de aankoop van de bruidstaart, bestelling van duiven, huwelijksreportage, chatgesprekken, enz kunnen niet worden aanvaard ter staving van de duurzaamheid van de relatie. Van foto's en facturen valt niet af te leiden wat de intensiteit van de relatie is. Ook het samenwonen in Nederland en in België is hiervan geen uiting; samenwonen op zich betekent nog niet dat er ook sprake is van een duurzame relatie. Het recht op verblijf in toepassing van artikel 47 van de wet van 15/12/80 wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van artikel 47/1 en 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien door artikel 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de zorgvuldigheidsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40 bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst; ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. "

Verzoeker diende een aanvraag in op grond van artikel 47/1, 1° Vw. Dit wordt niet betwist door verwerende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

Artikel 47/3, § 1 voorziet:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."

Om het duurzaam karakter van zijn relatie aan te tonen, legde verzoeker verschillende bewijzen voor. Hij bezorgde deze per e-mail via zijn raadsman op 20 augustus 2019 (stuk 5) en op 21 augustus 2019 (stuk 6).

Verzoekers raadsman lichtte de stukken als volgt toe:

"Met de documenten als bijlage bewijzen mijn cliënten hun relatie en het duurzaam karakter ervan. O.a. uit volgende elementen blijkt dat het gaat om een intense, langdurige en stabiele relatie:

- *foto's van het koppel genomen in de periode van 30/11/2011 tot 12/08/2019 (De foto's zijn afgeprint van een computerscherm met de eigenschappen van de foto zichtbaar; zodat de datum waarop de foto is genomen zichtbaar is.)*

- foto's, reservaties en paspoortstempels om te bewijzen dat zij in 2013 en 2014 samen op reis naar het buitenland zijn geweest
- veelvuldige en intensieve communicatie
- verklaringen van vrienden en burens, maar ook erg dichte familieleden, die het oprecht en duurzaam karakter van hun relatie bevestigen

Mijn cliënt voegt eveneens bijkomende bewijzen van zijn huwelijk met de referentiepersoon toe. In de beslissing van 21 mei 2019 wordt gesteld dat dit huwelijk een schijnhuwelijk zou zijn. Echter, er moet worden benadrukt dat het in casu niet gaat om een aanvraag tot gezinshereniging op basis van het huwelijk, maar als feitelijke partner. Het feit dat mijn cliënten gehuwd zijn in Marokko, is op zijn minst een aanwijzing dat zij een relatie hebben. Dat de Belgische burgerlijke stand dit huwelijk weigerde te erkennen omwille van een ongeldige volmacht, wil nog niet zeggen dat mijn cliënten tot op vandaag geen feitelijke en duurzame relatie onderhouden. In elk geval is dit onvoldoende om hun aanvraag te weigeren.

Ook het feit dat hun huwelijk in Nederland wel werd erkend, is een aanwijzing van hun relatie, net als het feit dat zij zowel in Nederland als in België samenwonen en dit reeds gedurende vele jaren.

Hun huwelijk en hun samenwonen moeten worden beoordeeld samen met bovenstaande bewijzen. Uit het geheel van deze documenten blijkt wel degelijk dat mijn cliënten feitelijke partners zijn en dit op duurzame wijze, nl. minstens al sinds bijna 8 jaar. " (stuk 5)

"Aanvullend op mijn e-mails van gisteren, wens ik nog een aantal bijkomende documenten over te maken in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging, die de relatie met mevrouw J. B. (..) en het langdurig en intensief karakter ervan aantonen. Het gaat om volgende documenten:

- e-mails van en aan mevrouw B. (..) waarin de heer O. (..) wordt vermeld als haar partner van 2011, 2012 en 2013 (ook zijn moeder wordt genoemd als haar 'schoonmoeder')
- een e-mail van 2012 die zij samen hebben ondertekend 3 foto's van hun verlovingsfeest van 28/05/2011
- 2 foto's van het vrijgezellenfeest dat voor mevrouw B. (..) werd georganiseerd op 01/10/2011
- sms-berichten van mevrouw B. (..) aan meneer O. (..) van 2015 en 2016 (+ filmpjes, om aan te tonen dat de tekst bij de datum hoort)
- een sms van 1 januari 2012 van de tante van mevrouw B. (..) aan de moeder van mevrouw B. (..), waarin haar tante het beste wenst aan haar moeder, haarzelf en de heer O. (..)

Mijn cliënten communiceren hoofdzakelijk via Whatsapp en hebben hiervan bewijzen voortgebracht. Het is helaas onmogelijk om gesprekken van voor 2017 voor te leggen, omdat zij in dat jaar beiden een nieuw gsm-toestel hebben aangeschaft en hiermee de oudere communicatie verloren is gegaan. Mevrouw is er wel in geslaagd om een aantal oudere berichten terug te vinden op een oude gsm. " (stuk 6)

In de bestreden beslissing wijst verwerende partij erop dat verzoeker en zijn partner zijn gehuwd op 28/06/2011 in Marokko. Verzoeker gaf een volmacht, die vermeldt dat hij om professionele redenen niet aanwezig kon zijn. Verwerende partij betwist de geldigheid van deze volmacht en daarom het huwelijk. Verwerende partij wijst er eveneens op dat het parket van Antwerpen een negatief advies gaf inzake de erkenning van het huwelijk op 22/08/2017 en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 17/09/2019 het huwelijk weigerde te erkennen.

Verwerende partij stelt dat het afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht was om een duurzame levensgemeenschap te stichten en dat het aangaan van een schijnrelatie moet worden beschouwd als misbruik.

Het feit dat betrokkenen in Nederland staan geregistreerd als gehuwd doet hier volgens verwerende partij geen afbreuk aan.

Wat betreft de aangebrachte bewijzen van de relatie, stelt verwerende partij:

"Wat de verdere bewijzen betreffen die zijn aangebracht bij de aanvraag op de relatie te beoordelen, deze hebben allen betrekking op het huwelijk, nl. foto's van het vrijgezellenfeest, van de verloving, van de trouw, facturen waarop beide namen staan vermeld van de aankoop van de bruidstaart, bestelling van de duiven, huwelijksreportage, chatgesprekken, enz kunnen niet worden aanvaard ter staving van de duurzaamheid van de relatie. Van foto's en facturen valt niet af te leiden wat de intensiteit van de relatie is. Ook het samenwonen in Nederland en in België is hiervan geen uiting; samenwonen op zich betekent nog niet dat er ook sprake is van een duurzame relatie. "

Met deze motivering heeft verwerende partij niet voldaan aan de motiveringsplicht die haar wordt opgelegd door bovenstaande wettelijke bepalingen.

Immers, de verwijzingen naar het huwelijk van verzoeker en zijn partner zijn niet relevant. Zoals al toegelicht door verzoekers raadsman, betekent het feit dat verzoeker een ongeldige volmacht gebruikte voor zijn huwelijk in 2011 nog niet dat hij vandaag geen feitelijke en duurzame relatie heeft met mevrouw B. (..). Het is niet omdat het huwelijk niet erkend werd in de Belgische rechtsorde, dat zij geen feitelijke relatie hebben. Verzoeker diende een aanvraag in als feitelijke partner, en niet als wettige

echtgenoot. Bovendien werd het huwelijk afgesloten in 2011. Het kwam verwerende partij toe om te beoordelen of verzoeker en mevrouw B. (...) vandaag een duurzame relatie hebben. Hiervoor kan niet louter worden verwezen naar de ongeldigheid van het huwelijk in 2011. In tegendeel, het feit dat zij een huwelijk sloten in 2011 en vandaag - dus 8 jaar later - nog steeds een relatie hebben of toch minstens samenwonen en bepaalde bewijzen kunnen voorleggen, is wel degelijk een aanwijzing dat zij een duurzame relatie hebben.

Met betrekking tot de argumentatie van verwerende partij over het huwelijk moet ook worden gewezen op het arrest van 19 november 2018 nr. 220.756, waarin uw Raad zich reeds boog over de aanvraag tot gezinshereniging als feitelijke partner van verzoeker.

In dit arrest oordeelde Uw Raad:

"2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet uitspreekt over de oprechtheid van de relatie tussen verzoekende partij en haar feitelijke partner. Zij stelt wel dat de aanvraag op grond van het huwelijk tussen beiden geweigerd werd omdat het om een frauduleuze huwelijksakte ging. De verwerende partij verbindt hier evenwel in de bestreden beslissing geen gevolgen aan wat betreft de oprechtheid van de relatie tussen verzoekende partij en de feitelijke partner. Zij stelt slechts: "Betrokkenen woonden tijdens en voor het afsluiten van het huwelijk in Nederland. Het is heel duidelijk dat het koppel reeds vele jaren banden heeft met Nederland en geen enkele met België. Aangezien het huwelijk in Nederland geen verblijfsrechtelijke gevolgen met zich meebracht en betrokkene ongewenst verklaard werd in Nederland, heeft mevrouw B.J. (van Nederlandse nationaliteit) zich in België gevestigd en betrokkene heeft er diverse aanvragen tot verblijf ingediend (...). Na het bekomen van een F-kaart in België zou betrokkene zich alsnog kunnen vestigen in Nederland." En: "Overwegende dat betrokkene zich in België wil vestigen met als enig objectief niet onderworpen te zijn aan de toepassing van het aangewezen recht, in dit geval het Nederlands recht (waar verblijf onmogelijk was/is), maakt betrokkene zich schuldig aan wetsontduiking. "

De verwerende partij betwist niet dat de feitelijke partner van verzoekende partij in bezit werd gesteld van een E-kaart, dit in functie van haar aanvraag van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Reeds sinds 29 april 2016 blijkt zij woonachtig te zijn in Antwerpen, komende van Rotterdam. Bijgevolg is het niet betwist dat zij in België toegelaten is tot een langdurig verblijf. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de feitelijke partner niet werkelijk in België verblijft. Integendeel, uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij is ingeschreven te Antwerpen en dat zij aldaar een appartement huurt. De verzoekende partij zelf wenst op basis van haar feitelijk partnerschap eveneens een verblijfsrecht te verkrijgen maar de verwerende partij oordeelt dat dit enkel is om zich niet te onderwerpen aan het Nederlands recht zodat zij zich schuldig maakt aan wetsontduiking. Evenwel buigt de verwerende partij zich op geen enkel ogenblik over de vraag naar de oprechtheid van de duurzame relatie tussen verzoekende partij en de feitelijke partner. Zij trekt OP geen enkel moment de vaststelling dat de huwelijksakte frauduleus bleek en de aanvraag dienaangaande geweigerd werd door naar een beoordeling inzake de oprechtheid van het feitelijke partnerschap.

Het loutere gegeven voorts dat verzoekende partij en haar feitelijke partner reeds vele jaren banden hebben met Nederland, maakt verder niet dat daaruit een intentie kan afgeleid worden die niet strookt met het doel van het Unierecht. Immers, het loutere feit dat men jarenlange banden heeft met Nederland, maakt niet dat daaruit kan afgeleid worden dat de feitelijke partner haar recht van vrij verblijf niet op goede gronden uitoefent. De Raad wijst er daarbij op dat het niet onlogisch is dat een Unieburger die steeds in de eigen lidstaat heeft verbleven en nadien zijn recht van vrij verkeer en verblijf uitoefent, uiteraard banden heeft met zijn eigen lidstaat. De vraag waar het centrum van zijn belangen gelegen is, heeft eerder te maken met zijn gezinssituatie, de redenen waarom hij naar een ander land is gegaan, de duur en de bestendigheid van zijn verblijf, de vraag of hij eventueel een vaste werkkring heeft, alsmede de intentie van de betrokkene zoals die uit alle omstandigheden blijkt (HvJ, 25 februari 1999, Swaddling C- 90/97, punt 28).

Waar zoals blijkt uit de zaak Akrich, het Europees Hof van Justitie oordeelt dat er geen sprake kan zijn van misbruik bij verhuizing naar een andere lidstaat louter om redenen van gezinshereniging, kan het aangaan van een schijnrelatie daarentegen wel als misbruik worden bestempeld. Evenwel blijkt uit de motivering niet dat de verwerende partij oordeelt dat de feitelijke relatie tussen verzoekende partij en haar partner een schijnrelatie betreft. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan geen enkele conclusie in die zin worden vastgesteld. De verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat "Het (tot de taak) van verwerende partij (behoort) om een grondig onderzoek te voeren naar de aard van de relatie, doch in deze vond er in zijn geheel geen enkel onderzoek plaats. "

Gelet op voorgaande bespreking kunnen de opmerkingen van de verwerende partij in de nota geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet ligt voor. Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelen (onderdelen) geen aanleiding kan

geven tot een ruimere vernietiging, dringt een bespreking van deze middelen (onderdelen) zich niet verder op."

Met betrekking tot het samenwonen van verzoeker en zijn partner in Nederland en België, stelt verwerende partij dat dit op zich geen bewijs is van een duurzame relatie.

Verzoeker heeft echter nooit beweerd dat dit op zich een voldoende bewijs vormt. Verzoeker heeft uitdrukkelijk gesteld dat dit in het licht van het geheel van alle aangevoerde bewijzen wel een indicatie is van een duurzame relatie.

Met betrekking tot de overige bewijsstukken beperkt verwerende partij zich ertoe te stellen dat ze betrekking hebben op het huwelijk, dat chatgesprekken niet kunnen worden aanvaard ter staving van de duurzaamheid van de relatie en dat van foto's en facturen niet valt af te leiden wat de intensiteit van de relatie is.

Echter, naast bewijzen van zijn samenwonen, heeft verzoeker bewijzen voorgelegd dat hij samen met zijn partner een aantal keer naar de sauna ging, dat ze samen een dubbele matras hebben aangekocht, dat ze samen verschillende keren op reis gingen naar Mallorca, dat zijn partner hem kwam bezoeken in Marokko, dat vrienden en familie op de hoogte zijn van hun relatie, dat mevrouw B. (...) een goede band heeft met de moeder van verzoeker, dat verzoeker in e-mails van 2011, 2012 en 2013 wordt genoemd als partner van mevrouw B. (...) en zijn moeder als schoonmoeder en dat de tante van mevrouw B. (...) haar en verzoeker gelukkig nieuwjaar wenst in 2012. Bovendien legden ze verschillende foto's van hen samen neer en communicatie tussen hen.

Gelet op de veelheid, de verscheidenheid en duidelijkheid van deze bewijzen, moeten ze wel degelijk in aanmerking worden genomen als bewijzen van de duurzame relatie van verzoeker.

Artikel 47/3 stelt uitdrukkelijk dat het duurzaam karakter kan worden bewezen met elk passend middel.

Minstens had verwerende partij moeten motiveren waarom de aangebrachte bewijzen niet kunnen worden aanvaard als bewijs van de duurzame relatie van verzoeker. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan verzoeker niet begrijpen waarom de aangebrachte bewijzen niet in aanmerking worden genomen. Een hele reeks bewijzen worden simpelweg niet vermeld in de beslissing. Van andere bewijzen, zoals de chatgesprekken, foto's en facturen wordt enkel gesteld dat ze niet kunnen worden aanvaard zonder dat dit door verwerende partij wordt uitgelegd.

De motieven van de bestreden beslissing laten verzoeker niet toe om te begrijpen waarom hij niet in aanmerking komt voor verblijf op grond van artikel 47/1, 1° Vw.

Doorheen haar rechtspraak heeft Uw Raad toegelicht welke verplichting precies voortvloeit uit artikel 62 Vw. en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. In het arrest nr. 153.647 van 30 september 2015 stelt Uw Raad:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bestreden beslissing blijken dat de elementen die door verweerder in rekening moeten worden genomen in de besluitvorming werden betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom deze elementen in het algemeen niet werden aanvaard. "

In het arrest nr. 156 153 van 5 november 2015 oordeelt Uw Raad:

"De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De mededeling van de motieven via de neerlegging van het administratief dossier nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865, DURIEUX) en ontnemt verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cfr. HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59)."

In het arrest 93 745 van 17 december 2012 oordeelt Uw Raad:

"Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoen de" wijze. Het begrip "afdoen de" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Bij de beoordeling van de motiveringsplicht dient te worden uitgegaan van de gegevens waarvan het bestuur kennis had of diende te hebben op het ogenblik dat de kwestieuze beslissing wordt genomen. Het is immers eigen aan de annulatiebevoegdheid van de Raad

dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld moet worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikt of kon beschikken ten tijde van het nemen van de beslissing. "

In casu ontbreken de nodige afdoende motieven in de bestreden beslissing. Immers, de motivering stelt verzoeker niet in staat te begrijpen welke elementen in de besluitvorming werden betrokken en kan verzoeker niet met kennis van zake oordelen of beroep kan worden ingesteld. Verzoeker kan niet begrijpen waarom de voorgelegde documenten niet worden aanvaard om hem toe te laten tot verblijf als feitelijke partner.

Omdat verwerende partij heeft nagelaten te motiveren over de voorgelegde bewijzen, is zij bovendien onzorgvuldig tewerk gegaan en heeft zij de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

De zorgvuldigheidsplicht schrijft voor dat "het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p. 55)

Verwerende partij houdt geen rekening met alle documenten die in het kader van de aanvraag gezinshereniging door verzoeker werden voorgelegd. Door geen rekening te houden met het geheel van voorgelegde documenten, is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan.

Om al deze redenen schendt verwerende partij de vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Om deze redenen is de bestreden beslissing onwettig en moet ze worden vernietigd.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij "*niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie*", nu uit het geheel van de feitelijke vaststellingen blijkt dat er geen sprake is van een duurzame relatie.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 47/1, 1° en artikel 47/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

De artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet werden ingevoegd in de Vreemdelingenwet via de wet van 19 maart 2014 (B.S. 5 mei 2014) en vormen de verdere omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Uit de voorbereidende werken dienaangaande blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever de bepalingen van de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met de Burgerschapsrichtlijn (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 3): *“Dit wetsontwerp wil de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in overeenstemming brengen met:*

(..)

2° de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG;”

In het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) wijst het Hof van Justitie erop dat de Uniewetgever *“een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19) (eigen onderlijning).

Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak Rahman er ook op gewezen dat: *“52. Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal*

recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Uit de Burgerschapsrichtlijn kan aldus niet aangenomen worden dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden, maar enkel de bedoeling had hun binnenkomst en verblijf te “vergemakkelijken”.

In casu blijkt dat de Belgische wetgever de feitelijke partner van een EU-onderdaan die in België verblijfsrecht heeft conform artikel 74/1 van de Vreemdelingenwet als ander familielid van een Unieburger beschouwt wanneer het bewijs wordt geleverd van een deugdelijk bewezen duurzame relatie.

De Raad wijst ook nog op hetgeen het Hof in de zaak Rahman heeft gesteld aangaande de behandeling van de aanvragen van “andere” familieleden:

“20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‚familieleden‘ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. (eigen onderlijning)

Uit de conclusie van de advocaat-generaal inzake Rahman blijkt voorts dat de doelstelling van artikel 3, lid 2 van richtlijn 2004/38 tweeledig is, met name het recht op gezinshereniging te beschermen en de eenheid van het gezin bevorderen. De advocaat-generaal linkt artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn dan ook aan het recht beschermd door artikel 8 van het EVRM (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 70-77).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt dat, in het kader van de toepassing van de Burgerschapsrichtlijn, de lidstaten conform artikel 35 “*de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken, vooropgesteld dat deze maatregelen evenredig zijn en zijn onderworpen aan de in die richtlijn neergelegde procedurele waarborgen (arrest Metock e.a., EU:C:2008:449, punt 75).*” (HvJ, McCarthy e.a., C-202/13, 18 december 2014, punt 47).

2.5. Zoals blijkt heeft de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend, dit in de hoedanigheid van ander familielid als feitelijke partner van een Nederlandse onderdaan die in België verblijfsrecht heeft, zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het kwam de verwerende partij toe om na te gaan of in deze voldaan is aan de vereiste een “*deugdelijk bewezen duurzame relatie*”, zoals gesteld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij de bewijslast op verzoekende partij berust. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoekende partij niet aantoonbaar te voldoen aan deze wettelijke voorwaarde zodat de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

2.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich voor haar eigen onderzoek, standpunt en beslissing inzake de verblijfsaanvraag van verzoekende partij op basis van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet in hoofdzaak op het advies van de procureur des Konings van het parket te Antwerpen van 22 augustus 2017 heeft gebaseerd, waarna verwerende partij besluit dat verzoekende partij niet de intentie heeft om een duurzame levensgemeenschap te stichten. De verwerende partij laat de bevindingen inzake het afgesloten huwelijk verder doorwerken op de feitelijke relatie en meent dat het bewijs van een deugdelijke duurzame relatie niet geleverd is. De documenten die verzoekende partij voorlegde in het kader van de verblijfsaanvraag doen volgens verwerende partij geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Zij besluit dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet om een verblijfsrecht in België te krijgen op basis van gezinshereniging.

De Raad wijst er vooreerst op dat niets de verwerende partij belet om zich te enten op het advies van het parket. Het gegeven dat verwerende partij rekening kan en mag houden met het oordeel van een andere overheid, betekent evenwel niet dat de verwerende partij, gelet op haar eigen onderzoeksbevoegdheid ex ante artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, niet meer gehouden is tot een zorgvuldige en kennelijk redelijke afweging van de voorliggende gegevens.

Wanneer de verwerende partij haar standpunt in hoofdzaak baseert op het oordeel van een andere overheid dan komt het de verwerende partij toe na te gaan in hoeverre dit oordeel van de andere overheid nog steeds actueel, juist, pertinent en kennelijk redelijk is voor het standpunt van verwerende partij dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet om een verblijfsrecht in België te krijgen op basis van gezinshereniging. In casu de voorwaarde van een *“deugdelijk bewezen duurzame relatie”*.

2.7. Verzoekende partij betoogt dat zij verschillende documenten heeft voorgelegd ten bewijze van het duurzame karakter van haar relatie en die een periode beslaan van 2011 tot en met 2019. Zij stelt dat de verwijzingen naar het huwelijk niet relevant zijn. Het gegeven dat in het verleden gebruik werd gemaakt van een ongeldige volmacht betekent immers niet dat zij thans geen feitelijke en duurzame relatie heeft met haar partner. Bovendien, het feit dat zij in 2011 een huwelijk afsloten en thans na acht jaar nog steeds samen zijn, is wel degelijk een aanwijzing dat zij een duurzame relatie hebben.

2.8. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing erop gewezen wordt dat het in 2011 in Marokko afgesloten huwelijk niet erkend kan worden omdat de Marokkaanse vormvoorschriften inzake huwen bij volmacht niet gerespecteerd werden. Immers heeft verzoekende partij verklaard niet persoonlijk aanwezig te kunnen zijn bij het huwelijk omwille van professionele activiteiten terwijl de werkelijke reden van haar afwezigheid in de vrees bestond dat zij niet naar Nederland zou kunnen terugkeren omwille van haar illegaal verblijf aldaar. Verzoekende partij heeft aldus leugenachtige verklaringen afgelegd bij het bekomen van de volmacht.

Uit het advies van de procureur des Konings te Antwerpen van 22 augustus 2017 blijkt dat hierin gewezen wordt op de initiële snelle gang van zaken en bemiddeling inzake het huwelijk in 2011 en de leugenachtige verklaringen die werden afgelegd om de volmacht te bekomen om bij afwezigheid in Marokko te kunnen huwen.

Evenwel wijst de Raad erop dat – zoals duidelijk blijkt uit het advies – verzoekende partij niet afgereisd is naar Marokko om aldaar te huwen omdat zij vreesde nadien niet terug te kunnen keren naar Nederland, gelet op haar illegale verblijfssituatie. De Raad stelt zich dan ook de vraag naar de pertinentie van dergelijke vaststelling inzake de oprechtheid zelf van de feitelijke relatie nu het niet in persoon verschijnen niets lijkt te maken te hebben met een gebrek aan interesse voor het uitbouwen van een levensgemeenschap.

Het parket wijst ook op wetsontduiking omdat verzoekende partij niet in België huwde en alzo de preventieve controle van de ambtenaar van de burgerlijke stand probeerde te omzeilen.

Uit dergelijke vaststellingen kan thans, in december 2019 (datum van de bestreden beslissing) evenwel niet blijken dat verzoekende partij onder valse voorwendsels een relatie onderhoudt met haar feitelijke partner.

Verder wijst het parket ook op het feit dat er sprake is van een Belgiëroute. Evenwel benadrukt de Raad dat volgens het Hof van Justitie, zoals blijkt uit de zaak Akrich ((HvJ, Akrich, C-109/01, 23 september 2003), er geen sprake kan zijn van misbruik bij verhuizing naar een andere lidstaat louter om redenen van gezinshereniging. Het aangaan van een schijnrelatie kan daarentegen wel als misbruik worden bestempeld. Het loutere gegeven echter dat verzoekende partij en haar partner naar België verhuisd zijn om reden van gezinshereniging kan *in casu* bezwaarlijk als misbruik bestempeld worden en doet geen uitspraak over de oprechtheid van hun relatie.

De verwerende partij ent zich voorts op de vaststelling van het parket dat de verzoekende partij en haar partner leugenachtige en tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. De Raad stelt vast dat de leugenachtige verklaringen betrekking hebben op de verklaringen van verzoekende partij inzake haar verblijf in België. Uit de gegevens blijkt immers dat zij reeds in 2004 voorkwam in de Belgische politionele bestanden terwijl verzoekende partij initieel verklaarde pas in 2008 naar België te zijn gekomen. Uit dergelijke vaststelling kan evenwel evenmin blijken als zou de relatie die de verzoekende partij thans heeft met haar partner niet oprecht en duurzaam zijn. De vaststelling inzake de leugenachtige verklaringen omtrent haar verblijf hebben geen enkele pertinentie met betrekking tot de oprechtheid van de feitelijke relatie.

De tegenstrijdige verklaringen hebben voorts betrekking op het tijdstip waarop gesproken werd over huwen. Volgens verzoekende partij was dit bij de eerste afspraak, volgens de partner pas in april 2011. Verder wordt door het parket ook gewezen op enkele onwetendheden over het verloofsfeest, de kleren tijdens het huwelijk, de datum waarop verzoekende partij naar Europa is gekomen en de onwetendheid van de partner over het gerechtelijk verleden van verzoekende partij. Zo stelt men in het advies:

“-Onwetendheden:

°Meneer weet de juiste datum van het verloofsfeest niet.

°Meneer weet niet juist welke kleren mevrouw gedragen heeft tijdens het huwelijksfeest

°Mevrouw weet niet waarom of wanneer meneer naar België/Europa is gekomen. Ze denkt dat meneer voor het eerst naar België is gekomen samen met haar in 2010 om een uitstap te doen.

°Mevrouw weet niets over het gerechtelijk verleden van meneer. Volgens haar is hij nog nooit met de politie in aanraking geweest (hij werd nochtans veroordeeld in België in 2005 voor drugsfeiten en in 2006 in Nederland, eveneens voor drugsfeiten).”

Hoewel dergelijke onwetendheden wel degelijk pertinentie hebben met betrekking tot de beoordeling van de oprechtheid van de relatie, oordeelt de Raad dat deze enkele en summier vaststellingen in casu thans, in het licht van alle voorgelegde stukken van verzoekende partij inzake haar feitelijke relatie met haar partner, an sich niet volstaan om te twifelen aan de oprechtheid of het duurzaam karakter van de relatie. Zoals de verzoekende partij ook aangeeft in haar verzoekschrift, heeft zij talloze stukken neergelegd ter beoordeling van haar relatie. Deze stukken betreffen ondermeer de jarenlange samenwoning, het samen op reis gaan, samen naar de sauna gaan, gedateerde foto's die verschillende jaren bestrijken, whatsapp-berichten... De verwerende partij motiveert aangaande de voorgelegde stukken door verzoekende partij slechts: *“Wat de verdere bewijzen betreffen die zijn aangebracht bij de aanvraag op de relatie te beoordelen, deze hebben allen betrekking op het huwelijk, nl. foto's van het vrijgezellenfeest, van de verlovingsfeest, van de trouw, facturen waarop beide namen staan vermeld van de aankoop van de bruidstaart, bestelling van duiven, huwelijksreportage, chatgesprekken, enz kunnen niet worden aanvaard ter staving van de duurzaamheid van de relatie. Van foto's en facturen valt niet af te leiden wat de intensiteit van de relatie is. Ook het samenwonen in Nederland en in België is hiervan geen uiting; samenwonen op zich betekent nog niet dat er ook sprake is van een duurzame relatie.”* Uit deze motivering blijkt duidelijk dat de verwerende partij inzake de voorgelegde stukken wat kort door de bocht gaat en geenszins blijk geeft van een zorgvuldige beoordeling. Immers betreffen de voorgelegde stukken niet enkel het huwelijk. Zo betreffen de voorgelegde stukken ook een samen ondernomen reis en uitstappen naar de sauna. De verwerende partij gaat er voorts ook aan voorbij dat de voorgelegde foto's gedateerd zijn en verschillende jaren beslaan en ook het samenwonen zich al verscheidene jaren voordoet. De Raad acht de motivering in het licht van alle voorgelegde stukken niet zorgvuldig en doet niet getuigen van een grondig onderzoek naar de oprechtheid van de relatie tussen verzoekende partij en haar feitelijke partner.

2.9. De verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

2.10. Een deugdelijk onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoekende partij en haar partner blijkt niet. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* zorgvuldigheidsplicht in het licht van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 ligt voor.

2.11. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat aldus geen noodzaak tot verder onderzoek van de overige aangevoerde middelonderdelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 29 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER